

LA CRISPACIÓ COM A INSTRUMENT POLÍTIC

El Club Diario Levante va organitzar dimarts passat (8 de novembre de 2005) un debat, cara a cara, entre José Ramón García Antón (Conseller d'Infraestructures i Transports de la Generalitat Valenciana) i Juan José Moragues (President de la Confederació Hidrogràfica del Xúquer, organisme pertanyent al Ministeri de Medi Ambient de l'Estat Espanyol). El tema central de la taula redona era el problema de l'aigua, més concretament es parlava de "propostes i solucions per al dèficit hídric de la Comunitat Valenciana". Es tracta d'un assumpte candent, absolutament clau en l'actual conjuntura política valenciana, la qual cosa es va traduir en una important aflluència d'espectadors: l'auditori estava a rebentar. José Sierra, un periodista de Levante EMV especialitzat en temes de Medi Ambient, va participar com a moderador del diàleg.

Si el que volem és fer una crònica canònica del debat, una vegada feta la introducció, el més natural fóra explicar les tesis i els arguments de cadascú, mostrar els punts d'acord i les discrepàncies patents entre les dues postures. Però no ho farem: perquè considere més il·lustratiu incidir en la prepotència i la supèrbia que tot un conseller de la Generalitat Valenciana va mostrar al llarg de la vesprada. Es va comportar com un interlocutor maleducat, d'aquells que no respecten els torns de rèplica i que creuen tindre més raó quan més alcen la veu. El senyor García Antón es va permetre el luxe, fins i tot, de titllar de difamació en diverses ocasions les paraules del seu adversari (per no dir enemic) sense aportar dades febaents que justificaren una acusació tan greu com eixa. La presumpta recerca de solucions i consens pel que respecta al problema de l'aigua (que era l'hipotètic objecte del diàleg) està profundament renyida amb el tarannà arrogant i desaprensiu de què va fer gal·la el representant del govern valencià.

En una de les seues intervencions, com no podia ser d'una altra manera i seguint la tònica habitual, el conseller va denunciar els interessos ocults del Partit Socialista a l'hora de paralyzar les obres del transvasament Xúquer-Vinalopó: el fantasma de Carod-Rovira i el seu partit diabòlic Esquerra Republicana isqué a relluir una vegada més. És ja un lloc comú que les forces malignes i imperialistes dels anomenats "socis minoritaris" del PSOE actuen vetlladament en contra dels interessos valencians. A mi em recorda, d'alguna manera, a allò de que vienen los rojos!. Però encara n'hi ha més: García Antón va arribar a declarar (públicament) que la comissió de tècnics i especialistes mediambientals de la Confederació Hidrogràfica del Xúquer no és imparcial, que respon a les consignes polítiques del carrer Ferraz. Moragues va contestar brillantment a aquestes acusacions. Va aduir que la independència d'un tècnic no depén exclusivament de si els seus informes coincideixen o no amb les pretensions del Partit Popular. Touché!

El PP valencià, d'ençà que Rodríguez Zapatero va guanyar les eleccions del 14-M, s'ha convertit en una espècie de búnquer infranquejable, sembla com si els diputats populars hagueren alçat trinxeres i barricades en el mateix Palau de Benicarló. O estàs amb nosaltres o contra nosaltres, estem parlant de maniqueisme en estat pur. Arrapar-se al poder a qualsevol preu: instrumentalitzar la llengua (la fórmula màgica infal·lible), destapar les subreptícies conspiracions de Catalunya i el seu Butoni predilecte amb el partit que mana a Madrid, dividir els valencians amb el tema de l'aigua, fer de la crispació el pa nostre de cada dia... Totes aquestes estratègies impliquen un rèdit electoral

innegable, és de veres, però existeixen normes morals que anul·len la validesa ètica d'aquell axioma que afirma que "en política val tot".

Pau Alabajos, cantautor – novembre 2005